

87. Ő sokat vesz el!

Előző énekre.

1. „Ő sokat vesz el!” – Szól aggodalmunk –, „Jót soha, hidd el!” – Mond bizodalmunk.
Csak bízzál Őbenne, Bármit is művel, Mert a kísértésben Ő gondot visel!
2. El, hitetlenség, Itt van Megváltóm; Őt ismerem rég, A szabadítóm.
Bár földre vettettem, És tapodnak rám, Az Úr látja terhem – Tűrésem vidám.
3. Ő hű volt mindig, És gondot visel, Hogy engem inség Ne emésszen fel.
Oly sok az emlékem, Hogy megsegített; Ez bizonyosság nékem, Hogy nem feledett.
4. Sötét az utam, Amelyen megyek; Vezérel Uram, Csak éber legyek.
A forrás kiapad, Mi földi, elhal, Igéje megmarad, És az meg nem csal.
5. Az üdvösséghez A baj is segít, És édessé lesz, Mi most keserít;
De nehéz küzdelmem Már nem tart soká, És víg éneklésem Következik rá.
6. Mért panaszzoljuk Éltünk bajait, Mi itt reánk jut; Hisz Isten tanít:
Kinek Ő kínálja Szent mennyországát, Azt meg is próbálja Ez életen át.
7. Ürömpohara Üdvöt hozott ránk, Életét adta, – Hol van a hálánk?
Rögzőbb volt útja, Mint bárki másé, Fájdalmát ki tudja? – S mi rettegünk-é?
8. Ha aggodalom És bú szorongat, S minden csupa rom, S nincs, ki meghallgat,
Bár mindenünk elvész, De megmarad egy, Mert mienk a jobb rész: Ő gondot visel.
9. Az alap erős, Amelyen állunk. Ő adta, a Hős, Mit hűn hálálunk.
Amit mondott, meglesz; Mit mondhatna még?! Aki nem hisz, elvesz, De a hívó él!